

Skreślik dnia 23.02.2026.

Żofia Dubera-Surma
ul. Kamieniecka 11A/K
78-200 Szczecin

Rada Powiatu
Starosta Powiatu
w Szczecinku
ul. Władysława IV

S k a r g a

W związku z wyrażeniem postulatów pr. sygnaliny
z dnia 2024/4 pismo do Państwa Radnych gmina granic jak należy służyć
został podjęty, bierząc pod uwagę, bierząc pod uwagę w sposób stały
Poniżej starosty szczeleckiego - ciążącej sprawującej ten urząd. Starosta
Szczecina umieścił granicę między wieśmi w ten sposób iż między
wieśmi stała się ich granicą i między nimi. Ma podjąć decyzję o
rolach, które podlegają rolom, a ja nie mam odpowiedniego wyroku
sądowego w postępowaniu sądowym, zostałem wyznaczony na bezpośredniego
sukcesora moich rolników. Starosta szczelecki - ciążącej sprawującej ten
urząd wydzielił między wieśmi i działkami sąsiednimi należącymi do Państwa
i działki w sposób bierzący i bierzący. Względnienie tych spraw
"Pis" w Szczecinku oraz Starostwa Państwowego bierzącego pod uwagę
Starosta szczelecki - ciążącej sprawującej ten urząd (głównie) ciążącej
to zrobił między innymi jak należy służyć na ciążącej na zakończeniu
postępowania sądowego po Państwie i Szczecinie. Działanie takie w moim
rozumieniu i nie było moim, jak się wydaje, znacząco wyraża

07 grudnia 2025 r.

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2025 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Zbigniew Ciechanowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2025 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa Zofii Lubery-Surmy

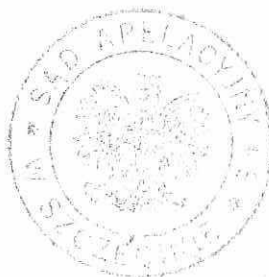
przeciwko Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu „Wody Polskie” Regionalnemu Zarządowi Gospodarki Wodnej w Szczecinie

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt I C 1227/24

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie

Na oryginale właściwie podpisany
Za zgodność
Sędzią Sekcji I Sądowej
Beata Węgrowska-Flaza

UZASADNIENIE:

Postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 24 kwietnia 2025 r. na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucono pozew.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następującą argumentację:

W dniu 14 października 2024 r. do Sądu Okręgowego w Koszalinie wpłynął pozew Zofii Lubera-Surmy, w którym domaga się zasądzenia kwoty 250.000,00 złotych od pozwanego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie. Powódka wskazała, że na dochodzoną w pozwie kwotę składają się utracone przez nią korzyści, które wraz z innymi kosztami wyniosły około 100.000,00 złotych. Powódka podniosła, że pozwany mimo przejęcia części jej nieruchomości – działki numer 102/4, położonej we wsi Radomyśl Gmina Grzmiąca nie wypłacił należnego jej odszkodowania a mimo to korzysta z tej nieruchomości obciążając ją licznymi służebnościami. Powódka w dalszej części uzasadnienia wskazała, że pozwany korzysta z części jej działki bowiem Starosta Szczecinecki bezprawnie zmienił granice jej działki i powierzchnię celem jej przewłaszczenia.

Dlatego też powódka domaga się należnego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami a także poniesionymi kosztami postępowań administracyjnych.

Pismem procesowym z dnia 4.03.2025r. Pełnomocnik procesowy powódki, ustanowiony z urzędu konkretyzując żądanie pozwu wskazał, że powódka domaga się od

pozwanego kwoty 250.000,00 zł tytułem odszkodowania lub wynagrodzenia wobec przejęcia fragmentu stanowiącej jej własność nieruchomości - działki gruntu nr 102/4 w obrębie ewidencyjnym Radomyśl gmina Grzmiąca. Wartość tego odszkodowania powódka ustaliła, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 28.06.2021r. (sygn. akt III C 573/21).

Również w dniu 21 marca 2023r. powódka Zofia Lubera-Surma złożyła pozew do Sądu Okręgowego w Koszalinie (sygn. akt I C 297/23), w którym po sprecyzowaniu pismem z dnia 28 marca 2023r. wskazała, że wzywa Przedsiębiorstwo Wody Polskie w Szczecinie do postępowania ugodowego, którego przedmiotem będzie ustalenie wzajemnych roszczeń i sposobu ich rozwiązania, bowiem pozwany nie ma prawa do dokonywania przewłaszczenia bez stosownego zadośćuczynienia właścicielowi nieruchomości. Wartość należnego jej odszkodowania w wysokości 250.000,00 zł powódka ustaliła na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 28.06.2021r. (sygn. akt III C 573/21). Do pozwu powódka załączyła identyczne dokumenty jak w niniejszej sprawie. W piśmie procesowym z dnia 13.05.2024r. (k. 145) powódka Zofia Lubera-Surma wskazała, że pozwany wystąpił wobec niej z szeregiem służebności, w związku z czym nie ma możliwości z korzystania z jej działki gruntu. Dlatego też swoje roszczenia wycenia na kwotę 250.000,00 zł aczkolwiek dopuszcza zawarcie z pozwanym ugody sądowej na niższą kwotę.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z przepisem art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Tożsamość roszczenia zachodzi wówczas gdy identyczne są nie tylko przedmiot ale i podstawa sporu. Odrzucenie pozwu oznacza odmowę udzielenia sądowej ochrony prawnej zawartemu w pozwie roszczeniu powoda bez zajęcia merytorycznego stanowiska co do zasadności (bezzasadności) tego roszczenia w świetle norm prawa materialnego. W judykaturze przyjmuje się, iż aby uznać, iż mamy do czynienia ze stanem powagi rzeczy osądzonej muszą łącznie wystąpić trzy elementy: tożsamość stron występujących w obu procesach, tożsamość podstawy faktycznej a także tożsamość podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Zgodnie przy tym ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 14 marca 2012 r. (sygn. akt II CSK 304/11) nie są objęte powagą rzeczy osądzonej roszczenia, które wynikają z nowych okoliczności faktycznych powstałych po wydaniu wyroku. Prekluzji ulega tylko materiał dowodowy, który legł u podstaw orzeczenia, czyli prekluduje się (w zasadzie) materiał dowodowy znany w procesie zakończonym prawomocnym orzeczeniem. Nowe okoliczności, czyli podstawa faktyczna powstała po uprawomocnieniu się orzeczenia, uzasadnia nowy pozew.

W niniejszej sprawie dokonując oceny treści zgłoszonego przez powódkę roszczenia oraz porównując przedmiot żądania pozwu w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Koszalinie sygn. akt I C 297/23 z udziałem tak powódki Zofii Lubera-Surmy jak i pozwanego

Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie Sąd Okręgowy stwierdził, że ma do czynienia z powagą rzeczy osądzonej, przy czym powództwo w sprawie I C 297/23 zostało wytoczone prawie rok wcześniej.

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, iż ma do czynienia z tożsamością stron postępowania albowiem zarówno w jednej jak i w drugiej sprawie występują te same strony postępowania. Zdaniem Sądu z uzasadnienia niniejszego pozwu jak i pism procesowych składanych przez powódkę w sprawie o sygn. akt I C 297/23 wynika nadto, iż mamy również do czynienia z tożsamością faktyczną i prawną rozstrzygnięcia. Z treści dołączonych przez powódkę w obu sprawach odpisów dokumentów wynika, że na wniosek Dyrektora Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie wszczęto postępowanie administracyjne celem wydania decyzji stwierdzającej przejście do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa pokrytych powierzchniowymi wodami płynącymi, w tym między innymi działki nr 102/9 w Radomyślu, a stanowiącej własność powódki a przez którą to działkę przepływa rzeka Kłuda. W dniu 18.12.2017r. Starosta Szczecinecki wydał decyzję o ustaleniu linii brzegu rzeki Kłuda. W dniu 16.01.2023r. Wójt Gminy wydał decyzję o rozgraniczeniu działki gruntu nr 102/4 w Radomyślu z nieruchomościami sąsiadującymi to jest działką nr 102/5 i 102/3.

Jedynie na marginesie należy Sąd stwierdzić, że powódka z powyższymi decyzjami nie zgadza się, kwestionuje zwłaszcza decyzję wydaną przez Starostę Szczecineckiego z tego powodu przed Sądem Okręgowym w Koszalinie toczy się sprawa z powództwa Zofii Lubera-Surmy przeciwko Skarbowi Państwa – Starocie Szczecineckiemu oraz Powiatowi Szczecineckiemu o zapłatę odszkodowania pod sygn. Akt I C 249/22.

Zdaniem Sądu z treści pozwu jak również z treści pozwu złożonego przez powódkę w sprawie o sygnaturze akt I C 297/23 wynika również tożsamość żądań. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 1 czerwca 2011 r. (sygn. Akt II CSK 427/10) tożsamość podstawy prawnej odnosi się do merytorycznej istoty powództwa, rozumianej jako zwrócenie się do sądu o rozstrzygnięcie konkretnego, tożsamego w każdym aspekcie problemu prawnego, wyrosłego na gruncie tych samych faktów. Zdaniem Sądu Najwyższego tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarówno w niniejszej sprawie jak i w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt I C 297/23 powódka domaga się zapłaty od pozwanego odszkodowania i zadośćuczynienia w wysokości 250.000,00 zł tytułem szkody jakich doznała w wyniku odebrania jej części nieruchomości oraz konieczności ograniczenia w możliwości jej swobodnego dysponowania. Sąd nie miał zatem wątpliwości, że w obydwu sprawach przedmiotem oceny jest to samo roszczenie, w obydwu chodzi o zadośćuczynienie.

Pełnomocnik procesowy z urzędu powódki pismem z dnia 16 czerwca 2025 r. wniósł o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie przewodniczącego z dnia 24 kwietnia 2025 r. sygn. akt I C 1227/24 oraz poparł w całości sporządzone przez powódkę zażalenie, w którym nie zgadza się ona z powyższym rozstrzygnięciem, wskazując w szczególności, że Sąd Okręgowy przywołał niewłaściwą podstawę prawną. Pełnomocnik powódki wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu powódki kosztów postępowania przed Sądem I instancji oraz kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów w tym piśmie wskazanych.

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2025 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie przywrócił powódce termin do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 24 kwietnia 2025 r. w przedmiocie odrzucenia pozwu.

Odpowiadając na zażalenie powódki pozwany wniósł o oddalenie wniosku o przywrócenie terminu z dnia 16.06.2025 r., oddalenie zażalenia z dnia 15.06.2025 r. oraz pominięcie wniosków dowodowych składanych przez powoda.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie powódki doprowadziło do uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że skarżąca negowała zastosowanie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., który stanowi, że sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Wypełnienie przesłanek art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga stwierdzenia tożsamości zarówno stron, jak i przedmiotu sprawy. Sąd Apelacyjny dokonując oceny treści akt niniejszej sprawy i akt sprawy I C 297/23 podobnie jak Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, iż mamy do czynienia z tożsamością stron postępowania albowiem zarówno w jednej jak i w drugiej sprawie występują te same strony postępowania. Sąd Apelacyjny inaczej jednak niż Sąd Okręgowy ocenił przedmiot obu spraw. Dokonując analizy akt sprawy I C 297/23 Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że po sprecyzowaniu żądania powódki (k. 255) sprawa I C 297/23 dotyczy zawezwania do próby ugodowej, mającego na celu uregulowanie wzajemnych roszczeń, w tym odszkodowania dla powódki za przejętą nieruchomość, bezumowne korzystanie z nieruchomości, odszkodowanie za zajęcie nieruchomości przez wodę w wysokości 250 000 zł. Podczas, gdy niniejsza sprawa jest sprawą o zapłatę kwoty 250.000 zł tytułem odszkodowania lub wynagrodzenia wobec przejęcia fragmentu stanowiącej jej własność nieruchomości – działki gruntu nr 102/4 w obrębie ewidencyjnym Radomyśl gmina Grzmiąca. Brak zatem było tożsamości przedmiotu sprawy między niniejszą sprawą a sprawą I C 297/23

i tym samym nie wystąpiły przesłanki do zastosowania przez Sąd Okręgowy art. art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o treść art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. uchylono zaskarżone postanowienie.

O kosztach pełnomocnika z urzędu orzeknie Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, zgodnie z dyspozycją art. 108 k.p.c.

Na oryginale właściwie podpisany
Zarządca
Działu Krajowego
Dział Krajowy
Dział Krajowy